
===== Kendini Arayan Simyacı =====

:date: 2014-11-23 03:41:51 +0200

.. :Author: Emin Reşah .. :Date: <12011 - Sat 06:54>

Simyacıların konuştukları dilin aslında kendini terbiye etmekle alakalı olduğunu ve *felsefe taşı* gibi kavramların metafor olduğu söylenir. Söyleyen Jung. Schopenhauer de *altını arayan simyacılar çok da değerli şeyler buldular* derken benzer yolla konuşuyor olmalı, yoksa *neyi buldular Arthur dayı?* diyebiliriz ama demiyoruz, biliyoruz ki kendini arayan insan kendi hariç her şeyi bulabilir, buldukları kendinden daha değerlidir ve kendini bulmak için kendine çok yakındır ve bir insanın yere bakarak harita çıkarması da, burnuna yapıştırdığı yazıyı okuması da pek zordur.

Oluş meselesini getirip *hepimiz tanrıyız* sloganına bağlayan bir konuşmasında Alan Watts, kainatın kühnündeki *oyunun* saklambaç olduğunu söylüyordu. Tanrı kendinden saklanıyor, sonra onu buluyor, sonra yine saklanıyor, buluyor, yine saklanıyor. Tanrıyı bulduğunu sananların, sonra onu kaybetmesi mesela... *Tanrı parçacığını* bulduğunu sananların onu kaybetmesi de diyebiliriz. Kendini tanrı sananların sonradan sapıtması da denebilir. *Her ne ki o sanırsın, o Allah'a perdedir* de denebilir. Bu konuda söylenebilecek çok şey var ama hepsinin ortak noktası *bir doğruyu işaret etmeyen yanlışlar* olması. Normalde yanlış bir cümleyi alıp, tersine çevirince daha doğru bir cümle elde edersin, *fanca iyidir* yanlışsa, *fanca kötüdür* daha doğru bir cümledir. Bu meyanda tanrıyla ilgili söylenenlerin çoğu ise böyle değil, tersine çevirince de yanlış devam ediyor. *Perde de yanlış, perde değil de yanlış, perdenin gerisindeki de yanlış, perdenin berisindeki de yanlış...*

Bu sebeple *zati hakkında düşünmeyiniz* denmiş. İnsanın düşüncesinde basıp çıkacağı basamakların hiçbirisi doğal basamaklar değil, etrafımızda *özne olmayan fail* görmüyoruz mesela, *eyleyicilik* bizim için bir *irade* sahibi olmak da demek. O sebeple *Tanrı vardır* dediğinde de, *yoktur* dediğindeki kadar basitleştirmiş oluyorsun ve her şeyin *nasıl olup da olduğu* meselesi aynen yerinde duruyor. *Kuantum alanının keyfi yetti de Big Bang oldu* demekle, *Tanrı yalnızlıktan sıkıldı ve kainatı yarattı* demek arasında büyük bir fark yok ve nasıl yaşamak gerektiği pek de değişmiyor.

/Kişisel Tanrı/ diyorlar hani, sanırım *irade sahibi Tanrı* demek bu, Ateistler böyle ifade etse belki daha anlaşılır olacak çünkü *personal God* deyince, sanki mesele bir *kişi* olmasıymış gibi duruyor. *Tanrı kişi değil* diye cevap verilebilir, zaten *ne kainatın içinde, ne dışında* derken de buna benzer bir anlam kastedilir, *şahdamarınızdan daha yakın* derken de. *Tanrı bir kişiliktir* ile *Tanrı kişilik değildir* arasında ise gidip gelinecek sonsuz nokta var, Tanrı'nın hangisine saklandığı, ve oradan sonra hangisine saklanacağı ise *sırrın sırrı* olarak yesyerinde duruyor.

Tanrı konusunda uzlaşmasak da, hepimiz kainatı saran bir düzenliliğin farkındayız. Bunu kimimiz hayatımızda, kimimiz kitapların arasında, kimimiz matematikte, kimimiz kuantum alanlarında, kimimiz yıldızlarda ve kimimiz denizin derinliklerinde arıyor.

Arıyoruz, bulduğumuzu sanıyoruz, her şey değişiyor.